

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25.10.2016, sp. zn. 6 Tdo 1402/2016, ECLI:CZ:NS:2016:6.TDO.1402.2016.1

Číslo: 10/2017

Právní věta:

Ustanovení § 74 odst. 1 tr. zákoníku nebrání závěru, že pachatel, který v době přerušení výkonu trestu odnětí svobody vykonával činnost zakázanou mu trestem zákazu činnosti, naplnil znaky skutkové podstaty přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku.

Doba, po kterou byl výkon trestu odnětí svobody přerušen, se započítává do doby výkonu uloženého trestu zákazu činnosti.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 25.10.2016

Spisová značka: 6 Tdo 1402/2016

Číslo rozhodnutí: 10

Číslo sešitu: 3

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání, Trest zákazu činnosti, Započítání trestu

Předpisy: § 337 odst. 1 tr. zákoníku
§ 74 odst. 1 tr. zákoníku

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud odmítl dovolání obviněného I. V. proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 9. 2015, sp. zn. 6 To 271/2015, jako odvolacího soudu v trestní věci vedené u Okresního soudu v Rokycanech pod sp. zn. 1 T 2/2015.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Rozsudkem Okresního soudu v Rokycanech ze dne 26. 5. 2015, sp. zn. 1 T 2/2015, byl obviněný I. V. (dále jen „obviněný“) uznán vinným dílčími útoky popsány pod body 1), 3), 5), 7), 8), pokračujícím přečinem krádeže podle § 205 odst. 1 písm. b), odst. 2, 3 tr. zákoníku, jehož se dopustil dílem samostatně a dílem formou spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku, částečně v jednočinném souběhu pod body 3), 7), 8) s pokračujícím přečinem porušování domovní svobody podle § 178 odst.

1, 2 tr. zákoníku spáchaným dílem samostatně a dílem ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku. Obviněný byl dále uznán vinným skutkem vymezeným pod bodem 2) zločinem loupeže podle § 173 odst. 1 tr. zákoníku spáchaným v jednočinném souběhu s přečinem porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1 tr. zákoníku a skutkem pod bodem 4) přečinem maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku.

2. Za uvedené trestné činy byl podle § 173 odst. 1, § 45 odst. 1 tr. zákoníku odsouzen ke společnému trestu odnětí svobody v trvání sedmi let, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku zařazen do věznice s ostrahou. Podle § 228 odst. 1 tr. ř. byl se spoluobviněným V. D. zavázán k povinnosti společně a nerozdílně nahradit zde blíže specifikovanou škodu poškozenému J. Š., Z. P. a L. J., přičemž poškozené Z. P. a L. J. byly se zbytkem svého nároku podle § 229 odst. 2 tr. ř. odkázány na řízení ve věcech občanskoprávních.

3. Z podnětu odvolání obviněného byl rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 9. 2015, sp. zn. 6 To 271/2015, podle § 258 odst. 1 písm. a), b), c), odst. 2 tr. ř. zrušen rozsudek nalézacího soudu ve výroku o vině pod bodem 2), ve výroku o trestu a ve výroku o náhradě škody, kterým byla obviněnému uložena povinnost nahradit poškozenému J. Š. škodu ve výši 1 000 Kč, a podle § 259 odst. 1 tr. ř. byla věc v rozsahu zrušení vrácena soudu prvního stupně. Za jednání pod body 1), 3), 4), 5), 7), 8) odvoláním napadeného rozsudku byl obviněnému podle § 205 odst. 3, § 45 odst. 1 a § 43 odst. 1 tr. zákoníku uložen společný úhrnný trest odnětí svobody v trvání čtyř let a devíti měsíců, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku zařazen do věznice s ostrahou. Jinak byl rozsudek nalézacího soudu ve výroku o náhradě škody ponechán beze změny.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

4. Proti výroku II. citovaného rozhodnutí Krajského soudu v Plzni, kterým byl za jednání uvedená pod body 1), 3), 4), 5), 7), 8) rozsudku nalézacího soudu odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání čtyř let a devíti měsíců, podal obviněný dovolání, v němž uplatnil dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., neboť dovoláním napadený rozsudek spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo na jiném hmotněprávním posouzení, jakož i dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř., protože mu byl uložen trest ve výměře mimo trestní sazbu stanovenou v trestním zákoně na trestný čin, jímž byl uznán vinným.

5. Obviněný prvně vymezil své výhrady vůči právnímu posouzení jeho jednání uvedeného pod bodem 4) výroku rozsudku soudu prvního stupně. Podle jeho názoru se řízením motorového vozidla dne 10. 3. 2014 nemohl dopustit přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí, neboť v době od 24. 6. 2010 do 24. 6. 2014 vykonával nepodmíněný trest odnětí svobody. Poukázal na to, že z ustanovení § 74 tr. zákoníku vyplývá, že po dobu výkonu trestu odnětí svobody nevykonával trest zákazu řízení motorových vozidel, proto nemohl porušit výkon trestu zákazu činnosti, a naplnit tím znaky skutkové podstaty podle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku dříve než po skončení výkonu trestu odnětí svobody dne 24. 6. 2014. Následně vyjádřil své přesvědčení, že počátek doby výkonu trestu zákazu činnosti se neshoduje se dnem nabytí právní moci rozsudku, jímž byl trest zákazu činnosti uložen, o čemž svědčí kromě § 74 tr. zákoníku i § 350 tr. ř., jenž umožňuje posunout okamžik počátku výkonu trestu zákazu činnosti ještě před právní mocí rozsudku tento trest ukládající. Výklad přijatý soudy nižších instancí označil za nepřijatelný, neboť v konečném důsledku by nesměl řídit motorové vozidlo po dobu více než sedmi let, přestože byl k trestu zákazu činnosti odsouzen jen na dobu čtyř let.

6. Stran uloženého společného úhrnného trestu namítl, že pokud byl rozsudkem Okresního soudu v Uherském Hradišti ze dne 6. 10. 2014, sp. zn. 13 T 162/2014, odsouzen za trestnou činnost spáchanou útoky uvedenými v rozsudku nalézacího soudu pod body 7) a 8) s výší škody přesahující 175 000 Kč k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání čtyř let, pak nemohl být za další

trestnou činností spáchanou v okrese R. s výší škody cca 23 000 Kč odsouzen ke společnému trestu zpřísněnému o dalších devět měsíců nepodmíněného trestu odnětí svobody. Trest uložený Okresním soudem v Uherském Hradišti na horní hranici trestní sazby označil za dostatečně přísný, načež dodal, že horní hranice trestních sazeb u jednotlivých útoků uvedených v rozsudku soudu prvního stupně pod body 1), 3) a 5) nedosahovala výše čtyř let. Vyjádřil tedy své domněnky, že v daném případě nebyly splněny podmínky pro zpřísnění nepodmíněného trestu odnětí svobody o dalších devět měsíců, ale naopak byly splněny podmínky pro upuštění od uložení společného trestu.

7. S ohledem na výše uvedené skutečnosti navrhl, aby Nejvyšší soud rozsudek soudu druhého stupně změnil tak, že ho s odkazem na § 226 písm. b) tr. ř. zproští obžaloby ve vztahu ke skutku uvedenému v rozsudku nalézacího soudu pod bodem 4) a dále změni výrok II. rozsudku odvolacího soudu tak, že upustí od uložení společného trestu za jednání dovolatele uvedená pod body 1), 3) a 5) v rozsudku soudu prvního stupně.

8. K podanému dovolání se vyjádřil státní zástupce Nejvyššího státního zastupitelství (dále jen „státní zástupce“), jenž předně poukázal na nejasnost vymezení dovolacích důvodů, neboť z prvního odstavce dovolání by se mohlo zdát, že je podáno pouze proti výroku II. rozsudku soudu druhého stupně, tedy pouze proti výroku o trestu, následně však hovoří o nesprávném právním posouzení skutku, které se má vztahovat k bodu 4) rozsudku nalézacího soudu. Z toho dovodil, že dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. se má vztahovat toliko k rozsudku soudu prvního stupně, což má nasvědčovat tomu, že dovolatel chtěl patrně vůči rozsudku odvolacího soudu užít důvodu podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř. Takovou vadu obsahu dovolání však označil s odkazem na příslušnou judikaturu za nepodstatnou.

9. Stran skutku pod bodem 4) výroku rozsudku nalézacího soudu uvedl, že s námitkami ohledně § 74 tr. zákoníku se již oba soudy zcela přiléhavě vypořádaly, když odmítly směřovat počátek výkonu trestu zákazu činnosti se způsobem započtení doby výkonu trestu odnětí svobody, načež plně odkázal na str. 11 rozsudku nalézacího soudu a na str. 5 rozsudku soudu druhého stupně. K ustanovení § 350 tr. ř. konstatoval, že se týká jen započtení správního zákazu řízení, nikoli počátku výkonu trestu zákazu činnosti, jímž je podle ustálené judikatury okamžik právní moci rozsudku. Dále akcentoval, že dosavadní judikaturou ani naukou nebyla řešena obdobná situace, kdy v době vycházky udělené ředitelem věznice porušil odsouzený uložený zákaz činnosti. S oporou o doktrinární východiska vyjádřil svůj názor, že smyslem nezapočítávání doby výkonu trestu odnětí svobody do doby výkonu trestu zákazu činnosti je, aby zákaz činnosti neztratil svůj smysl tím, že by byl „vykonáván“ v místě, kde taková činnost v zásadě nepřichází v úvahu. Proto označil za přiléhavé a spravedlivé, aby byl trest zákazu činnosti vykonáván kdykoliv, kdy se odsouzený nenachází v moci zaměstnanců Vězeňské služby (ať již legálně - z důvodu povolené vycházky, nebo nelegálně - z důvodu útěku), což na druhé straně znamená, že tyto doby pobytu na svobodě by měly být započítány jako doby výkonu trestu zákazu činnosti. Na výtku obviněného, že by v konečném důsledku nesměl řídit motorové vozidlo po dobu sedmi let, reagoval s tím, že takový závěr je v souladu se smyslem ustanovení § 74 tr. zákoníku, podle něhož odsouzený neřídí po dobu výkonu trestu odnětí svobody, protože je ve výkonu trestu, a po propuštění neřídí, protože vykonává trest zákazu činnosti. Z uvedených důvodů státní zástupce uzavřel, že pokud dovolatel nebyl v době řízení motorového vozidla v moci věznice, pak v této době trest zákazu činnosti vykonával, porušil jej, a spáchal tím přečin podle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, takže právní posouzení jeho skutku pod bodem 4) je správné. Současně připomněl, že se jedná o opakování námitek, s nimiž se již soudy obou stupňů dostatečně a správně vypořádaly, v souvislosti s čímž označil dovolání za zjevně neopodstatněné.

10. K námitce, že byly splněny podmínky pro upuštění od uložení společného trestu, podotkl, že dovolání neuvádí, jaké ustanovení hmotného práva tím bylo porušeno, přičemž takové ustanovení trestní zákoník ani neobsahuje, neboť „upuštění“ je možné pouze v případě trestu souhrnného. Obviněný se tím podle něho domáhá nikoliv snížení trestu na čtyři roky odnětí svobody, nýbrž toho,

aby mu trest nebyl vůbec uložen. Pro případ, že obviněný považuje trest uložený odvolacím soudem za nepřiměřený, odkázal stručně na ustálenou judikaturu Nejvyššího soudu, podle níž nelze takovou námitku podřadit pod žádný z dovolacích důvodů ve smyslu § 265b odst. 1 tr. ř. K námitce, že čtyřletý trest odnětí svobody byl Okresním soudem v Uherském Hradišti uložen na horní hranici trestní sazby, poznamenal, že mu není zřejmý její přesný význam, neboť horní hranice trestní sazby podle § 205 odst. 3 tr. zákoníku nikdy nečinila méně než pět let. Stran argumentace výší trestních sazeb u jednotlivých útoků mu pak nebylo jasné, jaký význam by to mohlo mít pro právní kvalifikaci, když ta zahrnuje všechny útoky a škody z jednotlivých útoků se sčítají. I v této části proto označil dovolání za zjevně neopodstatněné.

11. Ze shora uvedených důvodů navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. dovolání odmítl, neboť jde o dovolání zjevně neopodstatněné.

III. Přípustnost dovolání

12. Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 265c tr. ř.) především zkoumal, zda je výše uvedené dovolání přípustné, zda bylo podáno včas a oprávněnou osobou, zda má všechny obsahové a formální náležitosti a zda poskytuje podklad pro věcné přezkoumání napadeného rozhodnutí či zda tu nejsou důvody pro odmítnutí dovolání. Přitom dospěl k následujícím závěrům.

13. Dovolání proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 9. 2015, sp. zn. 6 To 271/2015, je přípustné z hlediska ustanovení § 265a odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. ř. Obviněný je osobou oprávněnou k podání dovolání podle § 265d odst. 1 písm. b) tr. ř. Dovolání, které splňuje náležitosti obsahu dovolání podle § 265f odst. 1 tr. ř., podal prostřednictvím své obhájkyň, tedy v souladu s ustanovením § 265d odst. 2 tr. ř., ve lhůtě uvedené v § 265e odst. 1 tr. ř. a na místě určeném týměž zákonným ustanovením.

14. Protože dovolání lze podat jen z důvodů uvedených v ustanovení § 265b tr. ř., bylo dále zapotřebí posoudit otázku, zda konkrétní argumenty, o něž se dovolání opírá, lze podřadit pod (uplatněný) důvod uvedený v předmětném zákonném ustanovení.

15. Dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. je dán v případech, kdy rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotněprávním posouzení. Uvedenou formulací zákon vyjadřuje, že dovolání je určeno k nápravě právních vad rozhodnutí ve věci samé, pokud tyto vady spočívají v právním posouzení skutku nebo jiných skutečností podle norem hmotného práva, nikoliv z hlediska procesních předpisů. Skutkový stav je při rozhodování o dovolání hodnocen v zásadě pouze z toho hlediska, zda skutek nebo jiná okolnost skutkové povahy byly správně právně posouzeny, tj. zda jsou právně kvalifikovány v souladu s příslušnými ustanoveními hmotného práva. Dovolací soud musí – s výjimkou případu tzv. extrémního nesouladu – vycházet ze skutkového stavu tak, jak byl zjištěn v průběhu trestního řízení a jak je vyjádřen především ve výroku odsuzujícího rozsudku, a je povinen zjistit, zda je právní posouzení skutku v souladu s vyjádřením způsobu jednání v příslušné skutkové podstatě trestného činu s ohledem na zjištěný skutkový stav.

16. Nejvyšší soud dále zdůrazňuje, že ve smyslu ustanovení § 265b odst. 1 tr. ř. je dovolání mimořádným opravným prostředkem určeným k nápravě výslovně uvedených procesních a hmotněprávních vad, ale nikoli k revizi skutkových zjištění učiněných soudy prvního a druhého stupně ani k přezkoumávání jimi provedeného dokazování. Těžiště dokazování je totiž v řízení před soudem prvního stupně a jeho skutkové závěry může doplňovat, popřípadě korigovat jen soud druhého stupně v řízení o řádném opravném prostředku (§ 259 odst. 3, § 263 odst. 6, 7 tr. ř.). Tím je naplněno základní právo obviněného dosáhnout přezkoumání věci ve dvoustupňovém řízení ve

smyslu čl. 13 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a čl. 2 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě.

17. Ze skutečností výše uvedených vyplývá, že východiskem pro existenci dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. jsou zásadně v pravomocně ukončeném řízení stabilizovaná skutková zjištění vyjádřená především v popisu skutku v příslušném výroku rozhodnutí ve věci samé, popř. i další soudem (soudy) zjištěné okolnosti relevantní z hlediska norem hmotného práva (trestního, ale i jiných právních odvětví). Obecně platí, že obsah konkrétně uplatněných námitek, o něž se opírá existence určitého dovolacího důvodu, musí věcně odpovídat zákonnému vymezení tohoto dovolacího důvodu podle § 256b tr. ř., nestačí jen formální odkaz na příslušné ustanovení obsahující některý z dovolacích důvodů.

18. Dovolací důvod obsažený v ustanovení § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. může být uplatněn ve dvou alternativách spočívajících v tom, že obviněnému byl uložen druh trestu, který zákon nepřipouští, nebo trest ve výměře mimo trestní sazbu stanovenou v trestním zákoně na trestný čin, jímž byl uznán vinným. Druhem trestu, který zákon nepřipouští, se rozumí zejména případy, v nichž byl obviněnému uložen některý z druhů trestů uvedených v § 52 odst. 1 tr. zákoníku bez splnění podmínek, které zákon předpokládá, tj. pokud v konkrétním případě určitému pachateli za určitý trestný čin nebylo možno uložit některý druh trestu. Zahrnuje to i případy kumulace dvou nebo více druhů trestu, které podle zákona nelze vedle sebe uložit. Nepřípustnost určitého druhu trestu může být konečně založena též uložením takového druhu trestu, který nedovoluje uložit zákon účinný v době, kdy se o trestném činu rozhoduje (§ 3 odst. 1 tr. zákoníku), nebo uložením určitého trestu více obviněným „společně“ (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 7. 2007, sp. zn. [6 Tdo 768/2007](#)). Dovolací důvod spočívající v uložení trestu mimo zákonem stanovenou trestní sazbu se týká jen těch odstupňovatelných druhů trestů, které mají takovou sazbu vymezenou trestním zákonem. Přitom trest odnětí svobody má konkrétní hranice trestní sazby stanoveny v příslušném ustanovení zvláštní části trestního zákona podle toho, o jaký trestný čin jde, případně v jaké alternativě byl spáchán, nebo zda byl spáchán v souběhu s jiným trestným činem.

IV.

Důvodnost dovolání

19. Námitku ohledně nesprávného právního posouzení skutku pod bodem 4) výroku o vině rozsudku nalézacího soudu ve smyslu dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. lze označit za uplatněnou relevantně. V souvislosti s argumentací vztaženou k předmětnému dovolacímu důvodu považuje Nejvyšší soud za potřebné v první řadě konstatovat, že obsahově shodné námitky, které byly uplatněny v této části dovolání, zazněly ve své podstatě již v rámci obhajoby obviněného před soudy dříve ve věci činnými. Pro případ takového okruhu námitek je nezbytné upozornit na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 29. 5. 2002, sp. zn. [5 Tdo 86/2002](#), ze kterého mj. vyplývá, že „opakuje-li obviněný v dovolání v podstatě jen námitky uplatněné již v řízení před soudem prvního stupně a v odvolacím řízení, s kterými se soudy obou stupňů dostatečně a správně vypořádaly, jde zpravidla o dovolání zjevně neopodstatněné ve smyslu § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř.“

20. K výkonu trestu zákazu činnosti Nejvyšší soud uvádí, že tento počíná běžet zásadně okamžikem právní moci rozsudku, jímž byl uložen (srov. rozhodnutí publikované pod č. [8/1969](#) Sb. rozh. tr.), ledaže by již v tomto okamžiku pachatel reálně vykonával nepodmíněný trest odnětí svobody, a doba výkonu trestu zákazu činnosti by tudíž s ohledem na § 74 odst. 1 tr. zákoníku běžet nemohla. O takový případ se však v nyní posuzované věci nejednalo. Poukázal-li obviněný na § 74 odst. 1 tr. zákoníku ve spojení s § 350 tr. ř. s námitkou, že začátek výkonu trestu zákazu činnosti se neshoduje s právní mocí rozsudku, jímž byl uložen, nutno poznamenat, že tato ustanovení neurčují počátek výkonu trestu zákazu činnosti, nýbrž pravidla započtení, potažmo nezapočtení zde uvedených dob do doby výkonu trestu zákazu činnosti.

21. Ustanovení § 74 odst. 1 věta před středníkem tr. zákoníku vytváří překážku, pro kterou se doba výkonu trestu zákazu činnosti „staví“ po dobu, v rámci níž pachatel vykonává nepodmíněný trest odnětí svobody. Smyslem této zákonné překážky je, aby trest zákazu činnosti naplnil svůj zákonem předpokládaný účel spočívající v zabránění pachateli vykonávat činnost, v souvislosti s níž se dopustil trestného činu, za který mu byl trest zákazu činnosti uložen, a která mu dává příležitost k páchání další obdobné trestné činnosti. Je proto logické, že doba výkonu trestu zákazu činnosti v průběhu skutečného výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody neběží (srov. též ŠÁMAL, P. a kol. Trestní zákoník. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 949), neboť ze samotné povahy výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody ve vězeňském zařízení vyplývá, že je faktickou překážkou výkonu zakázané činnosti (výjimkou by mohly být pouze činnosti ve smyslu § 73 odst. 3 tr. zákoníku, jež mohou vězni vykonávat rovněž v rámci výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody), a výkon trestu zákazu činnosti za současného výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody by proto ztratil své opodstatnění.

22. Z uvedených důvodů nutno ustanovení § 74 odst. 1 tr. zákoníku vykládat tak, že do doby výkonu trestu zákazu činnosti se nezapočítává pouze doba skutečného výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody, tzn. doba, po kterou se odsouzený fyzicky nachází v některém ze zařízení příslušných k výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody. Za skutečný výkon nepodmíněného trestu odnětí svobody naopak nelze považovat dobu, po kterou je tento výkon přerušen, nebo po kterou je odsouzený z jeho výkonu podmíněně propuštěn (srov. také SOLNAR, V. a kol. Systém českého trestního práva. Část třetí. Tresty a ochranná opatření. 1. vydání. Praha: Novatrix, 2009, s. 130). Nezáleží přitom ani na skutečnosti, zda se přerušení výkonu trestu odnětí svobody do jeho doby započítává (§ 56 odst. 1, 3 zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů) či nikoliv, jelikož při přerušení výkonu trestu odnětí svobody je podstatné, že v té době nedochází k reálnému výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody. Opačná interpretace § 74 odst. 1 věta před středníkem tr. zákoníku, podle níž by doba výkonu trestu zákazu činnosti v průběhu doby přerušení nebo podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody neběžela, by byla v rozporu s účelem trestu zákazu činnosti. Dovedeno ad absurdum by tak bylo možné dojít k závěrům, že např. v případě útěku odsouzeného z výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody by tento mohl beztrestně vykonávat zakázanou činnost.

23. V nyní posuzované věci se obviněný dopustil skutku pod bodem 4) výroku o vině rozsudku nalézacího soudu tím, že v době, kdy mu byl přerušen výkon nepodmíněného trestu odnětí svobody na základě § 56 odst. 1 zákona č. 169/1999 Sb. (dne 10. 3. 2014), řídil motorové vozidlo za účelem spáchání trestné činnosti, ačkoliv byl rozsudkem Okresního soudu Brno-venkov ze dne 3. 11. 2010, sp. zn. 1 T 139/2010, odsouzen mj. pro přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku k trestu zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel v trvání čtyř let. Popsaným jednáním tudíž naplnil skutkovou podstatu přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, neboť vykonával činnost, která mu byla citovaným rozhodnutím zakázána a pro kterou mu bylo odňato příslušné (řidičské) oprávnění podle jiného právního předpisu. S poukazem na shora vymezená teoretická východiska je potřebné akcentovat, že v době přerušení výkonu jeho trestu odnětí svobody nebyla dána žádná překážka, pro kterou by doba výkonu trestu zákazu činnosti uloženého mu Okresním soudem Brno-venkov nemohla běžet, takže pokud v tomto období řídil motorové vozidlo, vykonával tím odsuzujícím rozsudkem zakázanou činnost, čímž se dopustil přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku.

24. S tvrzením obviněného, že na základě výkladu učiněného soudy nižších stupňů stran skutku pod bodem 4) výroku o vině rozsudku soudu prvního stupně by v konečném důsledku nesměl řídit motorové vozidlo po dobu více než sedmi let, nutno souhlasit. Zákonným předpokladem souběžného uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody a trestu zákazu činnosti je, že tento zákaz počne běžet

až po ukončení výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody (příp. v době jeho přerušeni nebo podmíněného propuštění), kdy teprve může trest zákazu činnosti reálně naplnit svůj účel. Odsouzený tak de facto nemůže vykonávat zakázanou činnost od začátku výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody až do ukončení výkonu trestu zákazu činnosti. Nadto lze poznamenat, že doba přerušeni nebo podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody by se a contrario měla započíst do doby výkonu trestu zákazu činnosti.

25. Výhrady obviněného učiněné vůči nesprávnému právnímu posouzení skutku pod bodem 4) výroku rozsudku nalézacího soudu nutno s ohledem na shora rozvedené skutečnosti označit za zjevně neopodstatněné.

26. Z obsahu druhé části podané dovolání lze dovodit, že námitky podřazené pod dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. zpochybňují přiměřenost trestu uloženého odvolacím soudem ve výroku II. jeho rozhodnutí, jelikož obviněný nepovažuje za správné, aby mu byl trest uložený soudem prvního stupně zpřísněn o devět měsíců. K tomu Nejvyšší soud připomíná, že pochybení soudu spočívající v nesprávném druhu či výměře uloženého trestu, zejména v nesprávném vyhodnocení kritérií uvedených v § 39, 41 a 42 tr. zákoníku a v důsledku toho uloženi nepřiměřeně přísného, nebo naopak mírného trestu, nelze v dovolání namítat prostřednictvím tohoto ani jiného dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 tr. ř. Za jiné nesprávné hmotněprávní posouzení, na němž je založeno rozhodnutí ve smyslu důvodu uvedeného v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., je možno, pokud jde o výrok o trestu, považovat jiné vady tohoto výroku záležející v porušení hmotného práva, než jsou otázky druhu a výměry trestu, jako je např. pochybení soudu v právním závěru o tom, zda měl či neměl být uložen souhrnný trest nebo úhrnný trest, popř. společný trest za pokračování v trestném činu (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 2. 9. 2002, sp. zn. [11 Tdo 530/2002](#), publikované pod č. 22/2003 Sb. rozh. tr.).

27. K výtce obviněného, že v jeho případě byly splněny podmínky pro upuštění od uloženi společného trestu, nutno poznamenat, že české trestní právo de lege lata zná pouze institut upuštění od uloženi souhrnného trestu podle § 44 tr. zákoníku, zatímco od uloženi společného trestu z důvodu povahy této sankce ukládané za pokračování v trestném činu upustit nelze. Dovolací námitky uvedené v druhé části mimořádného opravného prostředku tak nenaplňují dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. ani žádný jiný z důvodů dovolání vymezených v § 265b odst. 1 tr. ř.

28. Z těchto důvodů Nejvyšší soud dovolání obviněného jako celek podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl, neboť shledal, že je zjevně neopodstatněné.